

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XL. Oritur magna tempestas ob eius Orationem, in qua humiliter tulit contemptus

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

CAPVT XL.

*ORITVR MAGNA QVAEDAM
tempestas ob eius Orationis modum; in
qua heroicam suam humilitatem ac
patientiam, qua suos tulit con-
temptus ostendit.*

VAMVIS excellens sit ac glo- A N N O
riosa humilitas, quæ in medijs 1576. & 77.
honoribus & prosperitatibus
retinetur, necdum tamen benè
probatà, profundè radicata,
totamque suam perfectionem
habere censetur, donec con-

temptus & aduersitates accedant: in quibus (vt
proximo capite dicere coepimus) seprehenditur:
an verò ita demissè iustus de se ipso sentiat, & cu-
piat ab alijs cõtemni: nam, cùm id euenit, gaudet,
vidès se pro meritis tractari; & humilitas, quæ an-
tea erat vera, iam fit chara, cùm suos contemptus
amat, & in eis exultat. Tunc etiam mansuetudo
elucet, quia iræ impetus, in cõtemnentes exurgès,
refrænatur; patientia, quæ moderatur tristitias ex
eo proueniètes, quòd se videat cõtemni; dilectio
inimicorù, quia, contra suù honorè aliquid faciè-
tes, diligit; beneq; loquitur de ijs, qui malè de ipso
loquuntur; fiducia in Deum, quia non abijcit ani-
mum, etiam si videat se ab alijs abijci; amor deniq;
ipius Domini, cui eadè cura & studio hoc tẽpore
seruit, atq; in altero. Ac propterea Christus D. N.

Gg 2 (v6

*Homil. 8. in
Matt.*

(vt S. Chryſtoſtomus aduertit) delectatur, quod
ipſius Electorum vita contexatur ad ſimilitudi-
nem ſuæ, & Apoſtolorum ſuorum varijs hiſce e-
uentibus honorificis, & contemptiuis; proſperis
& aduerſis: vt ſic omnibus ſuperiores euadant: &
ſi proſperi eos extollunt, aduerſi demittant; & ſi
hi illorum animos deiiciunt, illis eos reſumant
& foueant: & ſic, vt Apoſtolus dicit: euadant fide-
les Chriſti miniſtri, ſtrenuè pugnantes a *per-
ma Iuſtitia à dextris & à ſiniſtris, per gloriam, &
ignobilitatem: per infamiam, & bonam famam, &
ſeductores & veraces: ita vt non propter occu-
rentes calamitates deſint ſuorum miniſteriorum
fidelitati.*

S. I.

TALIS fuit Pater noſter Balthaſſar, quem
Chriſtus D.N. in huiuſmodi euentibus vo-
luit probare, permittens, vt eius honor in-
re, quam maximi faciebat, tangeretur: in his enim
ſolet Deus ſuos probare, vt quò probatio magis
premet, eò humilitas, & fidelitas in ea præluceat,
ac emineat. Sæculares probat in honoribus, ac de-
litijſ temporalibus, quibus illi delectantur; virtutes
eruditos in opinione Eruditionis, quam ipſi ma-
gni faciunt: At viros ſanctos, qui virtutes, reſque
ſpirituales omnibus præferunt, in ijs probat, quæ
ad illas pertinent. Et quoniam P. Balthaſſar tantum
in precio habebat, in hoc ipſo illum probauit: ſtatuens,
vt non ſolum internos multos labores ſuſtineret, ariditatis,
obſcuritatis, duritiæ, & aliasque ſimiles probationes ſuperius inſinuat: ſed

sed etiam per externam tempestatem, quæ coepit tempore, quo erat Salmantica Rector, & progressa est etiam cum esset Villa-Gartia: permisit enim, ut aliqui eam de ipso opinionem conciperent, quod esset valde rudis, illusus, ac deceptus; ac proinde alios quoque deciperet: nescientes enim excelsum orationis donum, quod illi Deus communicabat: existimabant, esse à Satana trāsfigurante se in Angelum lucis: & ideoque urgebant eum, ne talem viam teneret. Nec defuit, qui minaretur velle se rem ad sanctæ Inquisitionis Officium deferre; veritus fortè ne quem errorem inbibisset Illuminatorum. Suspiciabantur, ipsum contemnere communem orandi modum, per meditationes & mentis ratiocinationes in Societate usurpatum, & à Sanctis approbatum; velle verò nostros per singulares alios, & parum tutos modos deducere: quamobrem bono Zelo viri aliqui graues illi aduersabantur. Nec mirum hoc est, neque in Ecclesia aut Institutis religiosis nouum: quod inter viros ipsos Iustos (absque tamen aliqua culpa) sit interdum ex Zelo sancta quædam dissensio, ut contrarias sequantur opiniones & sententias: quia quilibet credit, suam esse veram; aut certam veritatem defendentes, existimantes tamen, alium contra illam sentire; quamuis in tali cogitatione decipiantur. Si enim ipsi custodes Angeli solent in rebus aliquibus sibi inuicem repugnare, cum Dei voluntas non est ipsis manifestata, quemadmodum refert Daniel Propheta, quod Angelus *b. Princeps Regni Persarum resti-* *b. Daniel. 9.*
isset Angelo Custodi Hebræorum: mirandum non ^{13.}
est huiusmodi pugnas inter homines, etiã iustos,

Gg 3 & sa-

& sapientes inueniri: qui quod homines sint, facilius
 veritatē aliquam ignorant, aut decipiuntur, cogi-
 tantes, aliquem ei aduersari, qui maximē illam a-
 mar, ac tuerur. Hoc itaque euenit P. Balthassar,
 de quo graues aliqui, valdeque Religiosi viri, &
 optimam habentes intentionem, ex aliquibus in-
 dicijs suspicabantur, quā diximus; eaque detule-
 runt ad P. Generalem Euerhardum Mercuria-
 num, cui cum P. Balthassar non ita esset notus,
 atque eius prædecessori P. Francisco Borgio;
 & quæ eas scribebant, erant viri alicuius aucto-
 ritatis, & habentes zelum boni communis: vol-
 luit P. Generalis, rem benè examinari, eamque
 totam commisit P. Visitori, quem miserat in His-
 paniam P. Iacobo Auellanedio; qui dum visita-
 ret Collegium, cuius P. Balthassar tunc erat Re-
 ctor, statim iussit, tradi sibi ab eo omnia sua scri-
 pta videnda, & examinanda quæ Pater promp-
 sime tradidit, cum tanta subiectione, atque si esset
 aliquis Tyro, nullo verbo obiecto, & opposito to-
 to tempore, quo P. Visitor illa apud se habuit. Et
 cum alij viri pij & eruditi eum de hoc argumen-
 to alloquerentur: ille tacebat, & ferebat; ac per-
 mittebat se probari, examinari, & contemni, car-
 in ea re humilitatis, ac patientiæ indicia præ-
 bens. Eodem tempore aliqua etiam falsa illi
 obiecerunt: quæ tamen ita transire permittebat,
 atque si ad ipsum non spectarent; & re ipsa faciens,
 quæ alijs facienda proponebat: non esse perfe-
 ctam humilitatem absque humiliatione, neque
 patientiam absque vehementibus congressibus
 & præcipuam virtutis partem in eo consistere, in
 quibus talibus occasionibus & oportunitatibus

non negligat; & ipsum profectum maximè confitere in eo, vt quis nouerit benè se humiliare, tollerare, & tacere; exponendo etiam periculo honorem, existimationem propriam propter Deiamorem. Quod vt confirmaret; eisq̃, qui in suo Collegio versabantur animum adderet, dixit ipsemet in quadam exhortatione, quod semel honorem suum periculo exposuisset; & ex tunc incepisset Dominum plenis, vt dicitur, manibus dona, ac beneficia ipsi conferre. Occasio autem fuit, quod in quadam Congregatione Provinciali aliquid satis graue de se fuisset dictum; propter quod fuit publicè coram omnibus Patribus reprehensus. Ipse autem habebat cogitans, an expediret reddere sui rationem: eò quòd quidam ex grauioribus & Sanctis Patribus, qui ibi aderant ei suadebat, vt faceret: siquidem adedò verè id poterat facere; imò illum vrgebat & obstringebat, vt faceret, eò quòd bonum ipsius nomen in materia virtutis tanti esset momenti, tam erga domesticos, quàm erga externos. Sed cum illud consilium propensione suæ naturali valde arri-deret, noluit illi fidere, sed locutus est cum quodam alio Patre valde fideli Dei seruo, qui dixit ei: si taceret, nec publicè aut priuatim in ea causa pro se responderet, fore id magnum & gratum Deo Sacrificium: Et ita fecit, successitq̃ illi adedò benè apud Deum Dominum nostrum qui liberali sua manu heroicum illud silentium remunerauit, vt sapius gratias illi egerit pro tam bono cõsilio; quod postea in omni occasione occurrente seruauit;

& in ijs, quas nunc referimus, quàm diu Superiores non iubebant ex obedientia, sui rerumq; suarum rationem reddere.

INTEMM, totum ipsius solatium erat in Oratione & Sacro ad Deum suum recurrere: à quo responsa accipiebat, quæ ipsum consolabantur, animumque in his pressuris addebant, ut exijs, quæ ipse in suo libello refert, apparebit. Dicens, quod cum esset corde valde compresso, ex re quadam sibi aduersa, existenti in Sacro, Dominica nona post Pentecosten, dederit ei Deus quatuor interna sensa, quibus cor fuit dilatatum. *Primus* sensus fuit ex verbis illis Apostoli, quæ habentur in Epistola: *c fidelis Deus est, qui non patietur tentari te supra id, quod potes.* *Secundus* fuit ante Sacram Communionem, dicens ei interne: si Religioni huiusmodi fel deesset, quid tibi mei causa ferendum superesset? & tunc mihi occurrebat, quod si ego essem qualis deberem, debuissim potius similes fellis haustus, imò etiam amariores optare; & si huiusmodi difficilia & ingrata vite iusti desint, idem esse, atque si Christi Domini coronæ spinæ deessent, aut auri cuspides, præciose vestii. *Tertius* fuit ipso tempore, quo sumpturus eram sacratissimum Sacramentum, audiui enim internam quandam vocem dicentem: hoc fac: pro te quid tu fortè facies? quasi hoc dixerit: Offer, & accipe (quod facis) corpus & sanguinem meum: ex quo vires accipias ad tuas ferendas angustias: proprijenim tui commodi causa, quid tale esse potest, quod tu non facias, ferasve libenter? *Quartus* fuit in gratiarum actione post Sacram communionem, quasi interne hæc verba au-

c 1. Corint.
10 13.

diret; conuiesce, & in hoc solare, quod hæc tua
 pressura geratur, vidente & cognoscente Deo,
 qui etsi posset, non tamen illam remouet, etiamsi
 plus te diligat, quàm tu te ipsum. His solidis aded
 rationibus animabat Deus D. N. hunc seruum
 suum, vt demissè valde ac patienter huiusmodi
 pressuras, & internas, externasque difficultates &
 molestias ferret.

IPSE quoq; se ipsum animabat, & spiritum re-
 sumebat, alloquens se ipsum, dicensq; sibi: erras,
 si cogitas, te integrum, & non benè contusum per-
 venturum ad cælum. Cælorum enim regnum est
 detruncatorum regnum, têtatorum, afflictorum,
 contemptorum, & qui has & similes alias ærum-
 nas & calamitates experti sunt. Quomodo igitur
 auderes inter tot aded celebres ac decantatos
 Duces, & Capitaneos comparere, aded timidus;
 vt si Deus causam & litem tuam tibi ipsi decide-
 dam committeret; eam contra te ipsum decide-
 res? Deus vult, te hoc intelligere preciosum esse
 bonum, quod quærimus, pro quo obtinendo tan-
 ta toleramus. Si cupidus quispiam in sua vinea
 colenda multas pecunias, & tempus expendisset:
 & post magna indicia copiosi fructus, videret eã
 grandine confringi ac destrui: quid is in animo
 sentiret? quod si grandines ipsæ, aureæ essent; quã-
 tam acciperet consolationem? multò siquidem ma-
 ius esset illi lucrû, quàm esset iactura vineæ. Aurei
 sunt lapides, valdeq; preciosi, contèptus vehemè-
 ter locupletantes eos, qui nouerût esse patientes.

IN huiusmodi etiam occasionibus dicere so-
 lebat: debere vnumquemq; attendere: omnes, qui
 sunt in cælo Sanctos, ipsum aspicere, & expecta-

Gg 1 re, quo-

Matt.

re, quomodo ipse difficultatem illam superet, & ex ea proficiat. Et Christus ipse Dominus noster dicebat: *discite à me, quia mitis sum & humilis corde*: attendens, quomodo nos in his difficultatibus geramus, iram mansuetudine frangentes, & contemptum humiliter tolerantes: saltem, ne ipse iure cōqueratur, quod eius verbum, & exemplum parui faciamus. Cogita, inquit, quid sentiat Superior, si se primò veniente ad communes Collegij occupationes: id non sufficiat, ut alij ad eandē exactè & ad nutū cōueniā; & se ad domū purgandā, scutellas lauandas demittēte, alij non imitetur, & se ad cōmunē orationē surgēte, alij ex ignauia in lecto remaneat? Si igitur homo puluis grauius fert, verba & exēpla sua optato fructu carere: quid sentiet Christus, si verbo suo non obediatur, & exemplum obliuioni tradatur?

*Ex S. Bern.
Ser. 3. de Nat.
tinit.*

§. II.

EX ijs considerationibus spiritum resumebat in suis tribulationibus, ex quibus valde profecit: quia non solum non ostendit iram, aut indignationem aduersus contemntes, & persequentes ob causam prædictam; sed magnum potius amorem, & gratitudinem, quasi ab eis singulare aliquod beneficium accepisset, id quod est raræ virtutis indicium, ei valde similis, quam Christus ostendit blandius, ac tenerius cum suo venditore & proditore agens. Ita ipse in varij occasionibus ostendit. Nam Fratri cuidam valde sibi familiari Salmanticæ dicen: *i iniquè agere* quosdam Patres, malè de ipsius rebus sentiētib; Sermonem interrupit, dicens: *istos Patres ventor ego, & super caput meum pono: eò quod plurimum*

rimum eis debeat anima mea; & per quos magnū bonū & vtilitas mihi prouenit. Et cū Villa-Gartiam ituro, vt Rector ibi esset, vbi erat quidam illorum Patrum futurus ipsius Subditus, idem frater dixisset: ibi poteris ei ostendere, quā malē tecum egerit, respondit ei P. Baltassar: quem ego ibi magis venerabor, & frequentius consulā, erit iste Pater. Et cū in eodem Collegio valde Subministro commendaret, vt singularem adhiberet curam, ne quid Patri illi deesset, ei que valde indulgeret, Subminister, illius rei benē conscius, admirans dixit Patri Balthassaro, cur V.R. iubet tali homini indulgere? respondit ei Pater cum magna mansuetudine & charitate: id facio, vt illum lucrer: quem si ego non lucrabor, ipse me lucrabitur. Alius quidam eiusdem Collegij retulit eadem, quæ de ipso dicebantur: Pater verò audiens subrisit, edicis singularis lætitiæ indicij. Quod aduertens, qui illa referebat, interrogauit, cur ipse adeo exultaret? Pater cum singulari lætitia respondit, quia nunc video, Deum mihi benē velle, quem per suorum amicorum viam deducit: nam diu fui sollicitus, quod videretur Dominus mei oblitus.

IN simili etiam alio casu, cū ipsi referretur quiddam satis graue, quod insignes quidam Patres bono Zelo contra ipsum fecissent: hoc respondit: in posterum certē quotidie istos Patres singulariter Deo in Sacro commendabo; fecitque quod dixit, explens ad litteram, quod Saluator noster dixit: *orate pro persecutibus & calumniantibus vos, vt sitis filij Patris vestri, qui in calis est.* a Mat. 5.44. Hac ratione valde proficiebat ex

occa-

occasionibus à Deo sibi oblatis, vt ei pacem, hac via cōmunicaret: quam ita consecutus est, vt animum haberet omnibus euentis, prosperis & aduersis superiorem; nec vllus posset cor eius commouere, aut turbare.

Ex hoc inuidio eius animo oriebatur vis & efficacitas illa, qua in suis exhortationibus loquebatur de amore & affectu ad opprobria & contemptus ferendos: Auditores exhortans, vt cum occurrerent, gauderent: quia expertus ipse erat, quātum ex eis proficeret. Imò interdum, vt paulo superius diximus, se ipsum ponebat exemplum, vt nos in re adeò difficili magis extimularet. In eum finem audiui ipsum in quadam exhortatione referentem; quid euenisset in itinere, cum ipse et Collegio Salmaticensi, vbi fuerat Rector, veniret Villa-Gartiam, vt Rector ibi esset: nam quidam, qui simul proficiscebatur, interrogauit socium Patris, quis ille esset, vnde veniret, & quò proficisceretur? quæ sunt ordinariæ quæstiones de huiusmodi viris in itineribus. Cui cum socius, quod verum erat, & iam diximus, respondisset: Vtator ille, quasi rem valde perpendens, respondit, quòd qui erat Rector adeò præclari Collegij quale est Salmaticense, descendat, vt Rector sit in alio Collegio, quale est Villa Gartienne: id non est absque aliqua causa non bona. Insinuās (vt alij quoque qui simul proficiscebantur, cogitarūt) esse genus quoddam exilij & poenæ ob aliquos eius defectus. Sanctus Pater, cum hoc audiuit, lætatus est ex tali contemptu, dicens nobis: huiusmodi contemptus absque propria culpa esse bonos homines sine vllò offe. Et huiusmodi dedit ei Dominus multos, vt pinguesceret,

sceret, & cresceret in spiritu. Nam omnes, quos
 retulimus, non solum fuerunt absq; illius culpa;
 sed, quod amplius est, propter causas adeo sanctas,
 ut gloria potius dignus esset, siquidem crucem
 conscendit, non ut bonus latro, qui suis peccatis
 eam erat promeritus: sed ut ipse Christus, qui, cum
 esset innocens, cruci fuit affixus propter egregia
 sua opera, non bene ab alijs cognita, quorum cau-
 sa dignus erat, qui ab omnibus hominibus honore
 afficeretur, & adoraretur. Similis etiam fuit Vir-
 gini Sacratissimæ, (cui erat pijsimè additus) quæ
 ob conceptum filium Dei, quod opus erat æterna
 gloria dignum, venit in suspensionem apud S. Io-
 seph suum sponsum: quasi esset adultera. Quamvis
 nec Sanctus ille sponsus in ea suspitione fuit cul-
 pa alicuius reus; ut qui rei adeo iniustatæ causam
 ignoraret: tunc autem multò melius sapiunt con-
 temptus, cum nec contempti præcedit culpa; nec
 contemnens Deum offendit, propter zelum con-
 iunctum cum ignoratâ, quæ illum excusat à cul-
 pa. Nam licet sancti lætentur, dum contemnun-
 tur: gaudium tamen illud diluitur à tristitia, quæ
 oritur ex iniuria Deo, ab eum contemnente facta;
 & spiritali iactura, quam idem contemnens fa-
 cit: dulcissimum tamen, ac iucundissimum est,
 contemptus & ignominias pro Dei honore tole-
 rare absque vlla contra eundem admittâ in-
 iuria: tales autem fuerunt, quas Pater

Balthasar sustinuit, ut
 dictum est.

(* *)

CAPVT